

תפ"ח 41547/05/15 - מדינת ישראל נגד אדהם מוסראתי (עציר) - הובא באמצעות שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 41547-05-15 מדינת ישראל נ' מוסראתי
(עציר) 30 מאי 2016

כב' השופטת מ. דיסקין - אב"ד בפני

כב' השופט ר. בן-יוסף

כב' השופט צ. קאפח

המאשימה

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד אורן פז

נגד

הנאשם

אדהם מוסראתי (עציר) - הובא באמצעות שב"ס
על-ידי ב"כ עוה"ד משה שרמן ואיתן און

גזר דין

הנאשם, אדהם מוסראתי, יליד 1991, הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

ואלה עובדות כתב האישום המתוקן:

ביום 4.5.15, בשעות הערב, שהו ג'מאל בובלי (להלן: "**המנוח**") והנאשם בחתונה שהתקיימה בבית ים.

סמוך לשעה 23:00 יצא המנוח מהאולם והלך לכיוון הרחוב. בסמוך לכך, יצא הנאשם מהאולם ופנה אף הוא לרחוב כשהוא מלווה באחרים (להלן: "**האחרים**"), תוך שהוא מנסה לאתר את המנוח.

כשהבחין הנאשם במנוח, החל נע לעברו בכוונה לפגוע בו, כאשר האחרים אוחזים בו ומזיזים אותו כדי למנוע ממנו להתקרב למנוח, בעוד הנאשם מנסה להשתחרר מאחיזתם.

בתוך כך, בעוד האחרים אוחזים בנאשם, הוא שלף אקדח שאותו החזיק על גופו, כיוונו לעבר המנוח שנמצא במרחק מטרים ספורים ממנו, וירה לעברו שתי יריות, בזו אחר זו, בכוונה לפגוע בו ומתוך אדישות לאפשרות גרימת מותו של המנוח.

אחד מהקליעים פגע בראשו של המנוח אשר התמוטט מיד לקרקע, פונה לבית חולים כשמצבו אנוש ומותו נקבע זמן קצר לאחר מכן.

הנאשם והאחרים נמלטו מהזירה.

נציין, כי מלכתחילה הועמד הנאשם לדין בעבירה של רצח בכוונה תחילה, עבירה שבמסגרת הסדר הטיעון הומרה בכתב האישום המתוקן לעבירת הריגה.

הסדר הטיעון כלל הסכמה על העונש, לפיה, הצדדים יעתרו במשותף להטיל על הנאשם עונש של 18 וחצי שנות מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו (07.05.15), מאסר על תנאי, על פי שיקול דעת בית המשפט ופיצוי למשפחת המתלונן בסך של 200,000 ₪.

בבקשם לשכנענו באימוץ ההסדר פרשו ב"כ הצדדים את השיקולים שהובילו לגיבוש.

ב"כ התביעה הסביר את המרת הוראת החיקוק בקושי ראיתי הנובע מנסיבות ביצוע העבירה להוכיח את רכיב הכוונה המיוחדת שנדרשת להוכחת כוונת הקטילה והרצון לגרום למות המנוח. בהתייחס לעונש המוצע, טען, שהוא בא לשקף את נסיבות ביצוע עבירת ההריגה הנמצאות ברף הגבוה, כהגדרתו "הריגה בדם קר". עוד ציין, שהוראות החוק באשר להיוועצות קיומו. סיבות ההסדר ונימוקיו הוסברו למשפחת המנוח, אך ההסדר אינו לרוחה ואף הפיצוי המוסכם אינו על פי בקשתה או דרישתה.

הסנגור החרה החזיק אחר דברי התובע אשר לקושי הראיתי ומשמעותו. בדבריו התייחס בהרחבה לנסיבות האירוע והוסיף כי לאחרונה פקדו את הנאשם שני מקרי אסון. אביו ואחיו נרצחו לפני 4 חודשים, ללא קשר לפרשה נשוא כתב האישום.

הסנגור חתם את טיעונו כי בהודאתו חסך הנאשם זמן שיפוטי יקר.

הנאשם, בדבריו לעונש, הצטרף לדברי סנגורו הביע חרטה על המעשה.

דין

הערך המוגן בו פגע הנאשם במעשהו הוא הערך של חיי אדם, ערך עליון, הנחשב מקודש יותר מכל ערך מוגן אחר ומבחינת חשיבותו נמצא בראש סולם הערכים המוגנים של החברה האנושית:

"לקדושת חיי האדם מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שאם אין חיים, חברה מניין, קיפוד חיי אדם מחייב מאסר לשנים ארוכות". (ע"פ 7637/05, שלמה וסוף נ' מדינת ישראל [5.7.07]).

על הערך העליון של קדושת החיים עמד בית המשפט העליון בשורה ארוכה של פסקי דין. ההגנה על ערך זה מחייבת ענישה מחמירה שתבטא את האינטרס הציבורי בהגנה על חיי אדם, ואת הצורך בהרתעה, גמול ומניעה.

בע"פ 4419/95, שחר חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 752 נקבע:

עמוד 2

"קדושת החיים, היא שהניעה את המחוקק לקבוע עונש מאסר עולם לצידה של עבירת הרצח, והיא העומדת בבסיס קביעת עונש של עשרים שנים מאסר- שהיא התקופה הקצובה בחוק למאסר עולם שאינו עונש חובה- לצידה של עבירת ההריגה. השמירה על קדושת החיים - לרבות קביעתה של קדושה זו בהכרת הכול - היא העומדת בראש תכליות הענישה במקום שמדובר בנטילת חיי אדם, ועל בית המשפט לשוות זאת לנגד עיניו בגוזרו את הדין בעבירות רצח והריגה. לא בכדי הוצב הדיבור "לא תרצח" בראש הדיברות המבטאים את הכללים הבסיסיים של חיים בחברה מתוקנת, שאין לך מעשה נורא הימנו".

בע"פ 8314/03, שיהד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.6.05), קבע כב' המשנה לנשיא, כתוארו אז, מ. חשין:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברית. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

בע"פ 9369/07, מיקל אנסטסיה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], מיום 4.6.09 נקבע כי:

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו..." והאוסר (סעיף 2) על פגיעה "בחיון, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם".

בית המשפט העליון גם אמר את דברו בעניין מעמדם של הסדרי טיעון וחשיבות כיבודם.

בהתקיים איזון ראוי בין האינטרס הציבורי שבהטלת עונש ההולם את נסיבות העבירה לבין טובת ההנאה לה זוכה הנאשם, בית המשפט יכבד את הסדר הטיעון:

"ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון...בית המשפט ישווה לנגד עיניו, בין היתר, את המגמה העקרונית לעידוד הסדרי טיעון" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 25.12.02, בסע' 18 ובסע' 24 לפסה"ד, (להלן: "פס"ד פלוני"), וראו גם ע"פ 3068/10 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 01.11.10).

וכן:

"...סטיה מהסדר טיעון תיעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, וזוהי המגמה המסתמנת בשנים האחרונות בפסיקתו של בית משפט זה...בבוא בית המשפט קמא לבחון את הסדר הטיעון עליו לשקול, בין היתר, את מידת הפגיעה שתיגרם לנאשם נוכח החלטתו להודות במיוחס לו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון ושלא להמשיך בניהול הליך מלא בעניינו..." (ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 13.02.13).

מן הכלל אל הפרט:

על לא כלום, כמאמר התובע, קיפד הנאשם את חיי המנוח. הנאשם, שנשא אקדח על גופו, לא שעה לבקשות חבריו אשר ביקשו להימנע מהאירוע האלים. אלה אחזו בו למנוע ממנו להתקרב למנוח, אך בעודם עושים כן, עלה בידי הנאשם לשלוף את אקדחו, לכוונו לעבר המנוח ולירות בו, תוך אדישות לאפשרות גרימת מותו של המנוח.

על כן ולא בכדי, הוצע הסדר המתקרב לרף העליון של הענישה בעבירת הריגה (20 שנות מאסר).

הפיצוי המוסכם יסייע, במידת מה, למשפחת המנוח להשתקם, הגם שלא יהיה בכך להביא מזור לאסון ולשבר שפקדו אותם.

לא נעלמה מעינינו התנגדות משפחת המנוח להסדר המוסכם. הלכה היא כי עמדת נפגע העבירה: **"תהווה רק אחד מבין השיקולים שהתביעה תביא בחשבון במסגרת גיבוש החלטתה ואין היא חייבת לאמץ את עמדתו של נפגע העבירה"** (ראו בג"ץ 3036/10, נגר ואח' נ' פרקליטות המדינה (מחוז ת"א), פסקה 42 (03.11.10) וסעיף 17 לחוק זכויות נפגע עבירה, התשס"א-2001).

לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים, שעתרו במשותף לאמץ את הסדר הטיעון שנערך ביניהם, ושיווינו לנגד עינינו את השיקולים שהנחו את התביעה בגיבושו, השתכנענו כי היו אלה שיקולים ענייניים וראויים. בשים לב לכתב האישום המתוקן, שבמרכזו המרת עבירת הרצח לעבירת הריגה ולנסיבות שפורטו לעיל, ולאור העקרונות והכללים המנחים שנקבעו בפס"ד פלוני ובפסיקת בית המשפט העליון דלעיל, מסקנתנו היא שיש לאמץ את הסדר הטיעון.

במסגרת שיקולנו שיווינו לנגד עינינו את העובדה שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשלב התחלתי של המשפט, טרם מענה לכתב האישום, לקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר.

שיקולי הצדדים לעריכת הסדר הטיעון סבירים ומקובלים עלינו, וכך גם הענישה שאותה הם מבקשים שנטיל על הנאשם.

בשקלול הנסיבות של מקרה זה נמצא כי עונש מאסר של שמונה עשרה שנים וחצי יוצר איזון בין כלל שיקולי הענישה, לרבות האינטרס הציבורי, ומגלם את עקרון ההלימה.

אשר על כן, באמצענו את הסדר הטיעון, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 18 וחצי שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו בתיק זה - 07.05.15.**
- ב. 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירות אלימות מסוג פשע.**
- ג. הנאשם יפצה את משפחת המנוח בסך 200,000 ₪. הפיצוי שהופקד יועבר לאם המנוח על פי פרטים שיימסרו על ידי פרקליטות מחוז תל אביב.**

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, במעמד הצדדים והנאשם.

ציון קאפח, שופט

רענן בן-יוסף, שופט

**מרים דיסקין, שופטת
אב"ד**